

РЕШЕНИЕ

№ 1830

гр. София, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева
Мария Владимирова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **12185** по описа за **2021** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А. Б. Н., ЕГН [ЕГН], против Решение от 07.01.2020 г. постановено по НАХД №13710/2019 г. по описа на СРС, НО, 122 с-в. С последното е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-010391 от 03.06.2019 г. на ВПД Началник-сектор към СДВР-ОПП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че не е доказано от събраните писмени и гласни доказателства виновното извършване на административното нарушение по чл.140 ал.1 от ЗДвП. Касаторът моли да бъде отменено решението, като спорът се реши по същество чрез отмяна на процесното НП.

Всъдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява, не се представлява, не изразява становище.

Ответникът по касационната жалба- **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ**

РАБОТИ не изпраща процесуален представител, не изразява становище.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД е потвърдил Наказателно постановление № 19-4332-010391 от 03.06.2019 г. на ВПД Началник-сектор към СДВР-ОПП с което на основание чл.175 ал.3 пр.1 от ЗДвП на касационния жалбоподател е наложено административно наказание –глоба в размер на 300.00 /триста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение по чл.140 ал.1 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетели- очевидци и е приел писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че касаторът е извършил вмененото му административно нарушение по чл. 140 ал.1 от ЗДвП, както и че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са ограничили или накърнили упражняване на правото му на защита. Според решаващият съд, касаторът е извършил деянието виновно; наказанието е наложено в границите, предвидени в санкционната норма, а нарушението не представлява маловажен случай по см. на чл.28 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

От фактическа страна в оспореното решение е прието, че на 25.01.2019г. около 15:10 часа в [населено място] се движел л.а. марка „Б.” с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от жалбоподателя.същият бил спрян за проверка от служители на ОПП СДВР. В хода на проверката било установено, че процесният лек автомобил е служебно deregистриран. Поради наличието на данни за извършено престъпление, материалите по преписката били изпратени на началника на 02 РПУ, на територията на което било извършено нарушението. Служители на 02 РПУ изпратили по компетентност материалите на СРП преценка относно образуване или не на досъдебно производство.

Във връзка с получените материали се образувала пр. пр. № 8466/2019г. по описа на СРП. След запознаване с материалите по административно наказателната преписка прокурор при СРП издал постановление от 27.05.2019г, с което отказал да образува досъдебно производство, като приел, че няма данни за извършено от жалбоподателя престъпление по чл. 345, ал. 2 от НК или за друго престъпление. С оглед на това върнал административно наказателната преписка на служители на ОПП СДВР.

Въз основа на постановлението на прокурора на основание чл.36 ал.2 ЗАНН било издадено процесното наказателно постановление. Със същото на жалбоподателя било наложено административно наказание „глоба” в размер от 300 /триста/ лева и „право да управлява МПС” за срок от 6 /шест/ месеца.

За да потвърди атакуваното НП съдът е приел, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на НП -досежно неговата форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. От фактическа страна съдът е счел, че нарушението е безспорно установено, както от обективна, така и от субективна страна. Ето защо, е потвърдил обжалваното наказателно постановление.

Оспореното решение е допустимо, валидно, но неправилно, по следните съображения:

На първо място следва да бъде отбелязано, че неправилно съдът е обсъждал валидността на АУАН и съответствието му с издаденото НП. Видно от съдържанието на последното и материалите по делото, НП е издадено на основание чл.36 ал.2 от ЗАНН – въз основа на Постановление за отказ да се образува наказателно производство. Ето защо, ирелевантно за правния спор е съдържанието и съответствието със закона на съставения преди изпращане материалите на прокурора, акт за нарушение. Първостепенният съд е следвало да изложи съображения относно наличието на предпоставките за издаване на НП въз основа на акта на прокурора и законосъобразността на същото в тази връзка, което не е сторено. Предвид обстоятелството, че този пропуск е особено съществен, същият обосновава извод за немотивираност на съдебния акт и основание за неговата отмяна .

Отделно от това, съдът намира, че вмененото на жалбоподателя нарушение не е извършено виновно, по следните съображения:

Съгласно визираната, като нарушена норма на чл.140 ал.1 от ЗДвП / в ред. към ДВ бр.11/2017г. в сила от 31.01.2017г., преди изм. ДВ.бр.105/18.12.2018г./ „по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани ...“. Санкцията за нарушаване на тези изисквания е предвидена в нормата на чл.175 ал.3 от ЗДвП, съгласно която се наказва. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

В разпоредбата на чл.143 ал.15 от ЗДвП е предвидено, че се прекратява служебно регистрацията на регистрирано ППС на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

За да се приеме, че водачът е осъществил от субективна страна нарушение по чл.175 ал.3, пр.1 от ЗДвП не е необходимо да е действал умишлено, тъй като нормата не изисква конкретна форма на вина. За да се счете нарушението за съставомерно, може да бъде извършено както при умисъл, така и при непредпазливост. Съгласно чл.7 ал.2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, като в разпоредбата на чл.175 ал.3 от ЗДвП не се изключва наказуемостта при

тази форма на вината.

Безспорно е установено в хода на прокурорската проверка, а в следствие и по време на съдебното следствие, че превозното средство, управлявано от жалбоподателя, е закупено от лицето С. П. по силата на договор с нотариална заверка на подписите на 30.04.2018г. Регистрацията на автомобила е била прекратена служебно с отбелязване в АИС-КАТ на 01.07..2018г., поради обстоятелството, че собственикът не е пререгистрирал същия в законоустановения срок. Ето защо, нарушението е безспорно осъществено от обективна страна.

По преписката обаче, липсват каквито и да е доказателства, собственикът да е бил уведомен за това обстоятелство, още по-малко касаторът да е знаел за така извършеното прекратяване на регистрацията.

При това положение съдът кредитира с доверие версията на касационния жалбоподател, че не му е било известно обстоятелството, че регистрацията на МПС е служебно прекратена.

Поради тази причина умисълът при извършване на деянието следва да бъде изключен. Доколкото обаче, на административно санкциониране подлежат и непредпазливите деяния, следва да се прецени дали процесното е извършено по непредпазливост или се касае за случайно такова.

За да е налице непредпазливост е необходимо деецът да е бил длъжен и да е могъл да предвиди общественоопасния резултат, като възможността на лицето да предвиди и предотврати резултата се преценява не изобщо, а конкретно за всеки отделен случай и то в рамките на дължимото поведение, т.е. на това поведение, което се изисква в подобни случаи.

Като лице, ползващо определено моторно превозно средство, А. Б. Н. е бил длъжен да установи дали същото отговаря на всички законови изисквания, преди да започне да го управлява. Съдът намира обаче, че в конкретната ситуация той не е могъл да предвиди неправомерния резултат, а именно управлението на служебно deregистрирано МПС. Това е така, тъй като при служебното прекратяване на регистрацията, собственикът на съответното превозно средство няма възможност да узнае за това действие, ако не е уведомен изрично от контролния орган. Служебната deregистрация на МПС по своя характер представлява ПАМ по см. на чл.22 ЗАНН и за да произведе своето правно действие, актът, с който същата е наложена, следва да е влязъл в сила. Вярно е, че служебното прекратяване е законова последица от друго нарушение (несъобщаване за промяна в собствеността), но в случаите, в които адресатът ѝ не е уведомен за налагането ѝ, за него не е започнал да тече и срок за оспорването ѝ, респ. Обстоятелството, че принципно автомобилът подлежи на deregистрация в хипотезата на чл.143 ал.15 от ЗДвП, не влече след себе си като пряка последица знанието на собственика му досежно този факт, доколкото той категорично не може да знае точно в кой момент/ на коя дата, автомобилът вече е deregистриран, респективно – да уведоми водача на автомобила за това обстоятелство. Несъмнено е, че като собственик на МПС приобретателят е бил длъжен да познава разпоредбите на

ЗДвП и да изпълни задължението си за регистриране на процесното МПС в законоустановения срок. Не е предмет на настоящото производство обаче преценката за законосъобразност на приложената ПАМ по чл.143 ал.15 от ЗДвП, а единствено от правно значение се явява въпросът дали на процесната дата тази ПАМ е влязла в сила. При липсата на доказателства за уведомяване на собственика за налагането ѝ, то е недопустимо да се предполага, че водачът е бил длъжен да знае, че управлява дерегистрирано МПС.

След като на А. Б. Н. на 25.01.2019г. не му е било известно, че автомобилът е дерегистриран, той не е осъзнавал общественотоопасния характер на извършеното от него действие по управление на автомобила и не е предвиждал или допускателно настъпването на общественотоопасни последици, нито е бил длъжен да го стори. Липсата на субективна страна от състава на нарушението по чл.175 ал.3 във вр. чл.140 ал.1 от ЗДвП прави деянието, осъществено от касатора несъставомерно. Налице е т.нар. извинителна грешка по чл.14 ал.1 от НК във вр. чл.11 ЗАНН, която изключва вината при осъществяване на противоправното деяние, респективно – неговата съставомерност.

По тези съображения, касационната инстанция заключава, че оспореното решение е неправилно на основание чл.348 ал.1 т.1 и ал.2 от НПК и като такова следва да бъде отменено. При разглеждане на спора по същество, на отмяна подлежи и процесното НП.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски, поради което съдът не дължи произнасяне в тази насока.

По изложените съображения, и на основание чл.221 ал.2 и чл.222 ал.1 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XVI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 07.01.2020 г. постановено по НАХД №13710/2019 г. по описа на СРС, НО, 122 с-в., с което е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-010391 от 03.06.2019 г. на ВПД Началник-сектор към СДВР-ОПП и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 19-4332-010391 от 03.06.2019 г. на ВПД Началник-сектор към СДВР-ОПП .

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.